

TRAMPOTY S LÁŠKOU

ÁĚtrtek, 30 Áervenec 2020

Asi vÁjichni znÁjíte ten pocit, Á¾e jste potkali toho pravÁĚho. ProstÁv vÁs k sobÁ, nÁco tÁjhne. Ten pocit, kdy si Á™eknete Á s tÁ-mhle chlapem chci zÁstat. Tak jÁj takovÁĚho potkala. Oba dva jsme pÁvodnÁ, ze stejnÁĚho mÁsta, ale uÁ¾ Á¾ijeme j Sice jsme se nÁjhodnÁ, potkÁjvali, ale moc jsme se neznali. Potkali jsme se pak v rodnÁĚm mÁstÁ, v baru a prostÁ, to zajiskÁ™ilo. PovÁdali jsme si a domluvili se, Á¾e nÁkam spolu zajdem. ÁĚkl mi, Á¾e se rozvÁdÁ- a jÁj byla ÁerstvÁ, po ro

Byl se svojÁ- manÁ¾elkou 10 let, Á¾ÁjdnÁĚ dÁti a rok uÁ¾ spolu nebydleli. Tak jsem Ájla na rande s tÁ-m, Á¾e jsem od toho vÁbec nic neÁekala. ProstÁ, skvÁlÁ½ veÁer. Pak jsme se zaÁali vÁ-dat vÁ-c a vÁ-c.

On byl pozornÁ½ a tak. Jen jÁj se bÁjla toho jeho rozvodu, ale normÁjnÁ, jsem o tom mluvil a on mne poÁ™Ájď ubezpeÁoval, Á¾e vÁjechno postupnÁ, pÁjde a Á¾e on chce bÁ½t se mnou. VÁdÁjla jsem tÁ™eba, Á¾e se s bÁ½valou Á¾enou vidaj, protoÁ¾e maj společnÁĚho pejska, ale neÁ™eÁjila jsem to. Do niÁeho jsem netlaÁila ani se na ni nevyptÁjvala.

JenÁ¾e pak nastal zvrát. On mne prostÁ, zaÁal zatajovat. MyslÁ-m pÁ™ed lidma. OznaÁoval mne, jako Á¾e jsem jeho sousedka. KdyÁ¾ se nÁkdo cizÁ- zeptal, zda jsme pÁj, tak odpovÁdÁj, Á¾e my jeÁjtÁ, nevÁ-me a uvidÁ-me. CoÁ¾ mi docela ublíÁ¾ovalo, protoÁ¾e jsme sdÁleli společnou postel a kaÁ¾dÁĚ rÁjno se vedle sebe budili. ProstÁ, na veÁ™ejnosti nic, ani se mne nedotkl. On Á™ekl, Á¾e jeÁjtÁ, nenÁ- vyrovnánÁ½ s rozvodem, a Á¾e vÁjechno postupnÁ, bude Á™eÁjít, Á¾e aÁ¾ mu dÁjm prostor a Áas, Á¾e s nÁ- byl dlouho a byli na sebe zvyklÁ-.

JenÁ¾e pak se to zhorÁjovalo poÁ™Ájď vÁ-c. Tak tÁ™eba mi v 11 veÁer zavolal, zda mÁ-Á¾e pÁ™ijet, ale prostÁ, jsme nikam spolu nechodili. On si chodil s kamarÁďdama, a pak kdyÁ¾ chtÁj, tak za mnou pÁ™ijel. Tak jsem mu Á™ekla, Á¾e bude lepÁjÁ-, kdyÁ¾ to ukonÁÁ-me, Á¾e se mÁ-Á¾em vÁ-dat, ale uÁ¾ nic intimnÁ-ho. On to ale ukonÁit nechtÁj, prÁ½ mu na mnÁ, zÁjleÁ¾Á-, nechce mi ublíÁ¾ovat, Á¾e nikoho jinÁĚho nemáj a ani si nehledÁj, a Á¾e jÁj jsem ta, ke kterÁĚ se chce vracet. Pak se odmíÁel a neozval. PozdÁjji jsem se ozvala jÁj, a tak jsme se zaÁali schÁjzet jako pÁ™ÁjtelÁĚ. JenÁ¾e to taky nebylo moc dobrÁ½. Tak jsem mu Á™ekla, Á¾e to nenÁ- dobrÁ½ nÁjpad. On na to, Á¾e on chce to, co bylo pÁ™edtÁ-m, Á¾e to chce zkusit znovu a Á¾e mne chce mÁ-t ve svÁĚm Á¾ivotÁ. Pak ale opÁt nic nedÁj. VÁbec Á o tom mluvit. Tak jsem se zeptala sama. A on jen oznÁjil, Á¾e teÁ• tedy nikoho nechce, Á¾e si to musÁ- doÁ™eÁjít a zaÁÁ-t Á¾Á-t svÁj Á¾ivot. Á½e mÁ-Á¾em bÁ½t spolu, ale nesmÁ- o tom nikdo vÁdÁt, a hlavnÁ, ne rodiÁe. On Á¾e nechce bÁ½t ten ÁjpatnÁ½, co si prvnÁ- nÁkoho naÁjel, a nechce vypadat, Á¾e rozbil manÁ¾elstvÁ-. A tÁ-m to skonÁilo.

JÁj se v tom ale nÁjak plÁjím poÁ™Ájď. PoÁ™Ájď se obviÁuju, co jsem udÁjla za chybu, a Á¾e jsem to nemÁjla ukonÁovat. PoÁ™Ájď dokola se motÁjm v tom samÁĚm.

PtÁjm se sama sebe, co jsem udÁjla ÁjpatnÁ?

A máj máj vÁbec rÁjď? Budu vdÁÁ-nÁj za vaÁje nÁjzory.

DANUÁ E